

Grad, end det nogensinde vilde kunne opnaas gennem det rent almindelige Forslag om Skattevedtægter, som det høje Landsting havde foreslaaet. Saa paa det Punkt er det vor Overbevisning, at vi have nærmet os det høje Landsting ikke saa ganske lidt.

Jeg kommer saa til sidst til den Omtale, den højtærede Minister gjorde af de Lovforslag, vi snart kunne vente fra ham. Saa vidt jeg kunde opfatte, er det Referat, som af denne Del af den højtærede Ministers Tale staar i Nationaltidende, korrekt. Jeg vil derfor holde mig til det. Han vil da „*en virkelig Skattelettelse for baade Land- og Bykommuner*, tilvejebragt ved *Statstilskud*, der fordeles efter saa vidt mulig ligelige og retfærdige Principper.“

Naar dette staar som en almindelig Sætning, er der egentlig ingen, der kunde have noget derimod at indvende. Men efter hvad der gik forud, efter den højtærede Ministers Kritik af vort Forslag, er det ganske naturligt, at man kommer til at spørge: Ja, men hvor skal det Statstilskud komme fra? Er det den højtærede Ministers Mening nu virkelig at bringe et Forslag til Lov om en forhøjet Brændevinskat herind i Rigsdagen igen, er det efter min Formening et aldeles haabløst og fortvivlet Foretagende, han indlader sig paa; saaledes som dette høje Ting har stillet sig, vil det ganske sikkert ikke gaa med. Og dette af mange Grunde. Men, om jeg tør udtale mig om, hvad jeg tror, er den sidste, egentlige og rette Grund, saa er det den, at man mener, ja ikke at Brændevinsafgiften er en uretfærdig Skat, ikke, at man mener, at Brændevinsafgiften ikke meget godt kunde forhøjes, nej, tværtimod, man mener, at det er en meget god Skat, en Skat, hvorigennem Statskassen kan faa en ret betydelig Indtægt, men hvorfor, siger man, skulde vi give den til vore Modstandere, det kan vente, til en Gang vi faa saa megen Indflydelse, at vi kunne faa gennemført de mange store Reforme, som vi maaske have talt lidt mere om end absolut nødvendigt, men som vi dog blive nødte til at tage fat paa, naar den Tid skulde komme, at vi have nogen Udsigt til at faa dem gennemførte; og saa kan jo en pæn lille, net Forhøjelse af Brændevinsafgiften være umærket. Den mærkes af ingen Mennesker, man kan skribe og skraale over den, i Virkeligheden mærkes den af intet Menneske, og intet er lettere end at faa 3—4 Millioner ad den Vej uden stor Forhøjelse af den nuværende Afgift. Derfor tror jeg, at det er et haabløst Fore-

tagende, naar Finansministeren virkelig har faaet sin Regering til at gaa med til den Ting. Det andet Punkt, den højtærede Minister mener, der bør tages fat paa, er „*en Reform af det kommunale Skattevæsen*, hvorved ikke blot hidtil skattefri Firmaer og Interessentskaber, men ogsaa hidtil skattefri, faste Ejendomme inddrages under Beskatningen“.

Ja, den første Del af dette er i Overensstemmelse med, hvad vi have foreslaaet, og for øvrigt i fuldstændig Overensstemmelse med, hvad tidligere Regeringer have foreslaaet, og hvad det høje Landsting har vedtaget. Det sidste derimod kan jeg ikke ganske forstaa, det indrømmer jeg. Jeg ved ikke, hvad det er for nogle faste Ejendomme, der herigennem skulle beskattes, som nu ere skattefri. Men maaske den højtærede Minister mener en Slags Bygningskyld, saaledes som daværende Indenrigsminister Hørring i sin Tid foreslog, men som ikke gik igennem, og som jeg heller ikke tror kan vente nogen stærk Tilslutning hverken i dette eller det andet Ting. Jeg skal ikke nærmere gaa ind paa det Spørgsmaal nu, da jeg slet ikke ved, hvad Ministeren egentlig mener dermed. For det tredje vil den højtærede Minister ved Hjælp heraf — altsaa ved Hjælp af en Reform af det kommunale Skattevæsen — saavel som ved Statstilskuddet, en særlig Lettelse for det overbebyrde Hartkorn og en Fiksering af Maksimumsgrænsen for den kommunale Hartkornsafgift, som fremtidig ikke tør overskrides. Ja, det kan man jo være ganske enig i, men det kommer an paa, hvorledes det gøres, derom vide vi jo intet, saa det kan jeg ikke udtale mig nærmere om. Ogsaa vi have jo ment, at det vilde være rigtigt at komme til en Fiksering af Hartkornsskatterne, ogsaa vi have foreslaaet en delvis Fiksering. Jeg indrømmer, at det er ikke en sikker og fast Fiksering, eftersom der er givet tilstrækkelig Ventil til, at baade Sognekommunerne og Amtskommunerne kunne forhøje Hartkornsskatter, Sognekommunen med Amdsraadet's Tilladelse, Amdsraadet med Indenrigsministerens Tilladelse. Men jeg ser ikke rettere, end at, saa længe som Forholdet er, som det er — og jeg ser ikke, at vi kunne komme bort derfra i nogen væsentlig Grad — hvor man gennem Hartkornsskatten jo kun kan ramme Ejeren, saa vil det være vanskeligt fuldstændigt at afskære Muligheden for en Forhøjelse af Hartkornsskatten, meget vanskeligt; thi man kan let komme til at bringe Kommunerne under et overordentlig haardt Tryk, hvis man gør